

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ได้ทำการวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาดาระอั้ง บ้านนอแล อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ โดยวิธีการทางสัทวิทยาหน่วยเสียง พร้อมทั้งวิเคราะห์ความสั้น-ยาวของเสียงสระ และระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำของภาษานี้ด้วยวิธีการทางกลศาสตร์ โดยวิเคราะห์คำระยะเวลาของเสียงสระ และค่าความถี่มูลฐานของระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำ รวมถึงการศึกษาความสัมพันธ์ด้านเชื้อสายของภาษาดาระอั้งกับภาษาอื่นๆ ในสาขาปะหล่องของตระกูลภาษามอญ-เขมร เพื่อจะได้ระบุภาษาดาระอั้งไว้ในสาขาย่อยและกลุ่มย่อยที่เหมาะสม

ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า ความแตกต่างของระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำ และความสั้น-ยาวของเสียงสระในภาษาดาระอั้ง มีนัยสำคัญทางภาษาศาสตร์ และภาษาดาระอั้งเป็นภาษาในสาขาย่อยปะหล่องตะวันตก กลุ่มปะหล่อง-เรียง และใกล้ชิดกับภาษาระอั้ง (Ra-ang) มากที่สุด

ในงานวิจัยใช้ผู้บอกภาษาซึ่งเป็นชาวดาระอั้ง บ้านนอแลทั้งหมด 10 คน ในการเก็บข้อมูลภาษาได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาชาวดาระอั้ง โดยผู้วิจัยถามคำที่ต้องการเก็บข้อมูลเป็นภาษาไทยถิ่นเหนือ แล้วให้ผู้บอกภาษาบอกคำในภาษาดาระอั้งซึ่งมีความหมายตรงกัน ในขั้นตอนนี้ใช้ผู้บอกภาษาเพียง 3 คนเท่านั้น จากนั้นจึงคัดเลือกคำตัวอย่างเพื่อใช้เป็นคำทดสอบโดยบันทึกเสียงผู้บอกภาษา 10 คน ซึ่งคำทดสอบที่ใช้ในการวัดคำระยะเวลาของเสียงสระมีจำนวน 720 คำ และคำทดสอบเพื่อวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำมีจำนวน 400 คำ แล้วนำมาวิเคราะห์ลักษณะทางกลศาสตร์ด้วยโปรแกรม Praat รวมทั้งการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ด้านเชื้อสาย และการกลายเสียงจากภาษาปะหล่องดั้งเดิมมาเป็นเสียงในภาษาดาระอั้งโดยใช้ผลงานการศึกษาเปรียบเทียบและสืบสร้างภาษาปะหล่องดั้งเดิมของ Mitani ที่ทำไว้ในปีคริสต์ศักราช 1977

6.1 สรุปผล

6.1.1 ระบบเสียงภาษาดาระอั้ง บ้านนอแล

ผลการศึกษาพบว่าภาษาดาระอั้ง บ้านนอแล เป็นภาษาที่ไม่มีทั้งลักษณะน้ำเสียงและวรรณยุกต์ โดยมีหน่วยเสียงในระบบต่างๆ ดังต่อไปนี้

6.1.1.1 ระบบพยัญชนะ

ภาษาดาระอั้ง บ้านนอแลนี้มีหน่วยเสียงพยัญชนะทั้งสิ้น 31 หน่วยเสียง ประกอบด้วย /ph, th, ch, kh, p, t, c, k, ʔ, b, d, ʒ, g, f, s, h, m, n, ɲ, ŋ, l, r, w, j/ หน่วยเสียงพยัญชนะทุกหน่วยเสียงสามารถปรากฏเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์หลักได้ แต่มีเพียงหน่วยเสียงพยัญชนะ / k, ʔ, d, m, s, w / เท่านั้นที่สามารถปรากฏเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์รองได้ สำหรับพยัญชนะต้นควบกล้ำในภาษานี้พบเพียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ 2 เสียง คือ พยัญชนะเสียงที่หนึ่งเป็นพยัญชนะต้นในกลุ่มเสียงกักริมฝีปากและเสียงกักเพดานอ่อน /ph, p, b, kh, k, g/ ในขณะที่พยัญชนะเสียงที่สองจะเป็นพยัญชนะในกลุ่มเสียงไหล(เสียงข้างลิ้นหรือเสียงลิ้นร่ว) ที่เป็นเสียงก้อง คือ /l/, /r/ พยัญชนะต้นควบกล้ำในภาษาดาระอั้ง บ้านนอแล มีดังนี้ / phr, khr, pl, kl, pr, kr, bl, gl, br, gr /

สำหรับเสียงพยัญชนะท้าย พบว่า หน่วยเสียงพยัญชนะที่สามารถปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะท้ายได้มีทั้งสิ้น 16 หน่วยเสียง คือ / p, t, c, k, ʔ, b, d, ʒ, g, m, n, ɲ, ŋ, h, w, j / โดยหน่วยเสียงพยัญชนะกักก้องทั้งหมดเมื่อปรากฏเป็นพยัญชนะท้าย จะออกเสียงเป็นพยัญชนะกักตามด้วยเสียงนาสิกก้องที่มีฐานกรณ์เดียวกัน เสียงพยัญชนะท้าย /b/ ออกเสียงเป็น [b_m], เสียงพยัญชนะท้าย /d/ ออกเสียงเป็น [d_n], เสียงพยัญชนะท้าย /ʒ/ ออกเสียงเป็น [ʒ_n], และเสียงพยัญชนะท้าย /g/ ออกเสียงเป็น [g_ŋ] กล่าวโดยสรุป คือ หน่วยเสียงพยัญชนะกักก้อง ในภาษาดาระอั้ง บ้านนอแลนี้ แต่ละหน่วยเสียงจะมีเสียงย่อย (allophone) 2 เสียง โดยปรากฏแบบสลับหลัก (complementary distribution) คือ เป็นเสียงพยัญชนะกักก้อง เมื่อปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ และเป็นเสียงพยัญชนะกักก้องตามด้วยเสียงนาสิกก้องที่มีฐานกรณ์เดียวกันเมื่อปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์

6.1.1.2 ระบบสระ

ระบบสระภาษาดาระอั้ง ประกอบด้วย หน่วยเสียงสระเสียงสั้น และหน่วยเสียงสระเสียงยาว อย่างละ 9 หน่วยเสียง รวมเป็น 18 หน่วยเสียงคือ /i, i:, e, e:, ɛ, ɛ:, ɨ, ɨ:, ɔ, ɔ:, a, a:, u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:/ โดยมีสระประสม 6 หน่วยเสียง คือ /iə, ia, ai, au, uə, ua/ สระประสมทั้งหมดสามารถปรากฏในพยางค์ปิดได้ แต่จะมีสระประสมเพียง 4 หน่วยเสียง เท่านั้นที่สามารถปรากฏในพยางค์เปิดได้ คือ /iə, ia, uə, ua/ ทั้งนี้เนื่องจากในพยางค์เปิด

ผู้วิจัยวิเคราะห์ให้สระประสม /ai/ และ /au/ เป็นสระกลางต่ำ /a/ ที่ตามด้วยพยัญชนะท้าย เสียงกึ่งสระไม่ใช่สระประสม

6.1.1.3 โครงสร้างพยางค์

โครงสร้างพยางค์ ในภาษาดาระอั้ง นี้ แบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ โครงสร้างพยางค์หลัก และโครงสร้างพยางค์รอง โดยพยางค์หลักจะเป็นพยางค์ที่สื่อความหมายของคำซึ่งจะได้รับการลงเสียงหนักเสมอ ขณะที่พยางค์รองซึ่งอาจเป็นพยางค์แรกของคำผสมที่กร่อนไป หรือเป็นหน่วยคำเติมหน้าศัพท์ โดยปกติจะไม่ได้รับการลงเสียงหนัก โครงสร้างพยางค์รองในภาษาดาระอั้งมีอยู่ 2 ลักษณะ โดยมีรูปแบบดังนี้คือ CV- และ C̣ และโครงสร้างพยางค์หลักสามารถมีได้ 10 ลักษณะด้วยกัน สรุปเป็นสูตรได้ดังนี้ C (C) V (C) และ C (C) V:AV (C)

6.1.1.4 โครงสร้างคำ

คำในภาษาดาระอั้งบ้านนอแล อาจเป็นคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ที่เป็นคำประสม หรือเป็นคำผสมที่ประกอบด้วยพยางค์หลักและพยางค์รอง หรืออาจเป็นคำหลายพยางค์ก็ได้ ซึ่งโครงสร้างคำที่พบมากที่สุดคือ คำสองพยางค์ที่ประกอบด้วยพยางค์หลักและพยางค์รอง

6.1.2 ค่าระยะเวลาและค่าความถี่มูลฐาน

6.1.2.1 ค่าระยะเวลา

ค่าระยะเวลาเฉลี่ยของสระเสียงสั้นทั้ง 9 หน่วยเสียงที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาจำนวน 10 คน คือ 91.571 มิลลิวินาที โดยมีค่าพิสัยระหว่าง 82.276 - 95.332 มิลลิวินาที ในขณะที่ค่าระยะเวลาเฉลี่ยของสระเสียงยาวทั้ง 9 หน่วยเสียงที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาจำนวน 10 คน เช่นกัน มีค่าเป็น 190.963 มิลลิวินาที โดยมีค่าพิสัยระหว่าง 167.511 - 224.356 มิลลิวินาที เมื่อนำค่าระยะเวลาของสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวในภาษาดาระอั้ง บ้านนอแล มาเปรียบเทียบกับโดยการวิเคราะห์ทางสถิติ พบว่าความแตกต่างระหว่างสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวนั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และโดยเฉลี่ยแล้วสระเสียงยาวมีค่าระยะเวลามากกว่าสระเสียงสั้นเป็น 2.1 เท่า ซึ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับผลการศึกษาเรื่องความแตกต่างของค่าระยะเวลาระหว่างสระสั้นและสระยาวในภาษาไทยซึ่งมีผู้ศึกษาไว้ พบว่าอัตราส่วนของค่าระยะเวลาของสระสั้นและสระยาว

จะมีตั้งแต่ 2 จนถึง 3 เท่า ดังนั้นการที่ภาษาดาระอั้ง บ้านนอแลมีอัตราส่วนค่าระยะเวลาระหว่างสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวเป็น 2.1 เท่า ความสั้น-ยาวของเสียงสระจึงน่าจะมีความสำคัญทางภาษาศาสตร์

ผลการวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระสั้น และสระยาวในภาษาดาระอั้ง บ้านนอแล ช่วยสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ความแตกต่างของค่าระยะเวลาระหว่างสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวมีความสำคัญทางภาษาศาสตร์

6.1.2.2 ค่าความถี่มูลฐาน

การวิเคราะห์ระบบเสียงด้วยวิธีการทางสัทวิทยาหน่วยเสียง ไม่ได้วิเคราะห์ให้ระดับเสียงสูงต่ำประจำคำมีความสำคัญทางภาษาศาสตร์ เนื่องจากไม่พบข้อมูลว่าระดับเสียงสูงต่ำประจำคำเป็นปัจจัยที่ทำให้ความหมายของคำต่างกัน แต่จากการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานด้วยวิธีการทางกลศาสตร์ พบว่าระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำปรากฏอยู่จริงในภาษาดาระอั้ง แต่เป็นเพียงสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพยางค์ที่ไม่ได้มีความสำคัญในการจำแนกความหมายของคำ ซึ่งระดับเสียงสูงต่ำประจำคำที่พบในภาษานี้ มี 4 ลักษณะ คือ เสียงกลางระดับ [33] เสียงต่ำระดับ [22] เสียงสูงระดับ [44] / [45] และเสียงตก [232] / [352]

ผลการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำในภาษาดาระอั้ง บ้านนอแลไม่สามารถใช้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำ มีความสำคัญทางภาษาศาสตร์ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าภาษาดาระอั้งไม่ใช่ภาษามีวรรณยุกต์ด้วยเหตุผลทางสัทวิทยา แต่ผลการวัดค่าความถี่มูลฐานยืนยันว่าพยางค์ประเภทต่างๆในภาษาดาระอั้งมีระดับเสียง 4 ลักษณะที่แตกต่างกันดังที่ได้ยืนยันจริง

6.1.3 ความสัมพันธ์ทางเชื้อสายระหว่างภาษาดาระอั้ง กับภาษาอื่นในสาขาปะหล่อง

ผลการวิเคราะห์ศัพท์ที่เป็นคำร่วมเชื้อสายในเบื้องต้น โดยเปรียบเทียบคำในภาษาดาระอั้ง กับคำในภาษาสาขาปะหล่องทั้งสาขาย่อยปะหล่องตะวันตกและสาขาย่อยปะหล่องตะวันออก พบว่าศัพท์ในภาษาดาระอั้งมีความใกล้เคียงกับภาษาในสาขาย่อยปะหล่องตะวันตก กลุ่มปะหล่อง-เรียงมากที่สุด และเมื่อพิจารณาลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางเสียงจากภาษาปะหล่องดั้งเดิม พบว่า ภาษาดาระอั้งมีรูปแบบการเปลี่ยนแปลงทางเสียงใกล้เคียงกับภาษาดarang (Darang) กลุ่มย่อยปะหล่อง-เรียงในสาขาย่อยปะหล่องตะวันตกมากที่สุด คือ พยัญชนะต้นกักไม่ก้องไม่พ่นลมในภาษาปะหล่องดั้งเดิม เปลี่ยนแปลงเป็นพยัญชนะต้นกักก้องในภาษาดาระอั้ง และภาษาดarang

ในขณะที่ พยัญชนะต้นกักก้องในภาษาปะหล่องดั้งเดิมจะเปลี่ยนแปลงเป็นพยัญชนะกักไม่ก้อง ไม่พ่นลมในทั้ง 2 ภาษา ส่วนพยัญชนะท้ายกลุ่มพยัญชนะเสียงไหล ก็มีการเปลี่ยนแปลงที่คล้ายกัน คือ พยัญชนะท้ายเสียงลิ้นรัวในภาษาปะหล่องดั้งเดิม จะเปลี่ยนเป็นพยัญชนะท้ายนาสิกปุ่มเหงือก และพยัญชนะท้ายเสียงข้างลิ้น จะเปลี่ยนเป็นพยัญชนะท้ายเสียงเปิดริมฝีปาก-เพดานอ่อนทั้งในภาษาดาระอั้ง และภาษาดาร์ง สำหรับเสียงสระก็มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงที่ใกล้เคียงกัน คือ สระหน้าสูงและหลังสูงจะต่ำลงกลายเป็นเสียงสระต่ำ และสระต่ำจะเปลี่ยนแปลงเป็นสระผสมในพยางค์เปิด ทั้งในภาษาดาระอั้งและภาษาดาร์ง

ผลการวิเคราะห์การใช้ศัพท์และลักษณะการกลายเสียงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ส่วนหนึ่ง คือ ภาษาดาระอั้ง บ้านนอแล เป็นสมาชิกในสาขาย่อยปะหล่องตะวันตก กลุ่มปะหล่อง-เวียงจริง แต่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับภาษาดาร์ง (Darang) มากที่สุด ไม่ใช่ภาษาระอั้ง (Ra-ang) ตามที่ตั้งสมมติฐานไว้

6.2 อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้พบสิ่งที่น่าสนใจในเรื่องระบบเสียงอยู่ 2 เรื่อง คือ ภาษาดาระอั้งมีความแตกต่างระหว่างสระสั้นและสระยาวเช่นเดียวกับภาษาไทย ซึ่งลักษณะนี้ไม่ค่อยพบนักในภาษาตระกูลมอญ-เขมรสาขาเหนือ ซึ่งความแตกต่างของเสียงสระสั้นกับสระยาวในภาษานี้ น่าจะเป็นหลักฐานที่ช่วยยืนยันการสืบสร้างระบบสระของภาษาปะหล่องดั้งเดิมได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเมื่อพิจารณารูปแบบการเปลี่ยนแปลงทางเสียงในเรื่องการปรากฏร่วมกันของเสียงสระและพยัญชนะท้าย จากภาษาปะหล่องดั้งเดิมมาเป็นภาษาดาระอั้ง ทำให้เชื่อว่าความแตกต่างระหว่างสระสั้นกับสระยาวเป็นตัวกำหนดการเปลี่ยนแปลงทางเสียงของเสียงพยัญชนะท้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงนาสิก โดยพยัญชนะท้ายนาสิกของเสียงภาษาปะหล่องดั้งเดิมที่ Mitani สืบสร้างไว้ จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงเกิดขึ้นหากปรากฏตามหลังสระเสียงยาว ในขณะที่ พยัญชนะท้ายเสียงนาสิกที่ตามหลังสระเสียงสั้นจะเปลี่ยนเป็นพยัญชนะท้ายกักก้องในภาษาดาระอั้ง

จากรูปแบบการเคลื่อนของเสียงสระในพยางค์เปิด พบว่าสระสูงในภาษาปะหล่องดั้งเดิม จะเคลื่อนต่ำลงกลายเป็นสระเสียงต่ำในภาษาดาระอั้ง แต่รูปแบบการเคลื่อนต่ำลงนี้ไม่เป็นการเคลื่อนแบบครบวงจร นั่นคือ เสียงสระต่ำไม่ได้เคลื่อนขึ้นมาเป็นสระสูง หากแต่ผ่านกระบวนการทำให้เป็นสระประสมสองเสียงแทนในภาษาดาระอั้ง อย่างไรก็ตาม ในพยางค์เปิดของภาษาดาระอั้งนั้นก็ยังคงมีเสียงสระสูงปรากฏอยู่ ซึ่งไม่สามารถหาเหตุผลมาอธิบายได้ว่า เสียงสระสูงในพยางค์เปิดที่ยังคงอยู่นั้นมีที่มาอย่างไร ในเมื่อการเคลื่อนตัวของเสียงสระสูงในภาษาปะหล่องดั้งเดิมไปเป็นสระต่ำ เกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ นั่นคือ สระสูงเสียงสั้นในภาษาปะหล่องดั้งเดิมที่ปรากฏในพยางค์เปิด จะ

กลายเป็นสระต่ำเสียงยาวในภาษาดาระอั้งทั้งหมด เหตุผลที่น่าจะเป็นไปได้ในการอธิบายการปรากฏของสระสูงเสียงยาวในพยางค์เปิด ในภาษาดาระอั้งได้นั้น น่าจะเป็นดังนี้ คือ สระสูงเสียงสั้นในภาษาปะหล่องดั้งเดิม (เฉพาะในพยางค์เปิด) เคลื่อนต่ำลงกลายเป็นสระต่ำเสียงยาวในภาษาดาระอั้ง แต่สระสูงเสียงยาวไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงเกิดขึ้น จึงยังคงปรากฏอยู่ในภาษาดาระอั้ง บ้านนอแล ซึ่งเหตุผลนี้ชี้ให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างความสั้น-ยาวของเสียงสระน่าจะเป็นการเก็บรักษาลักษณะดั้งเดิมของภาษาไว้ มากกว่าที่จะเป็นนวัตกรรมหรือพัฒนาการขึ้นมาใหม่ การสืบสร้างเสียงสระในภาษาปะหล่องดั้งเดิม จึงน่าจะสืบสร้างเสียงสระไว้ 2 ชุด คือ หน่วยเสียงสระเสียงสั้น และหน่วยเสียงสระเสียงยาว

อีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ คือ การที่ภาษาดาระอั้งเป็นภาษาที่ไม่มีทั้งลักษณะน้ำเสียงและไม่มีเสียงวรรณยุกต์ แต่จากรูปแบบการปรากฏร่วมของระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำ ในโครงสร้างพยางค์แบบต่างๆ และจากการที่ยังคงมีลักษณะน้ำเสียงแบบเสียงก้องต่ำทุ้มหลงเหลืออยู่ในศัพท์บางคำ ก็น่าจะบ่งชี้ได้ว่า ภาษาดาระอั้ง เคยเป็นภาษามีลักษณะน้ำเสียงมาก่อน และอาจจะกำลังพัฒนาไปเป็นภาษามีวรรณยุกต์ในอนาคต ซึ่งเมื่อภาษาดาระอั้งพัฒนาเป็นภาษามีวรรณยุกต์ เสียงวรรณยุกต์ในภาษานี้น่าจะมี 4 หน่วยเสียง อันเนื่องมาจากเงื่อนไขเสียงสระและพยัญชนะท้าย ดังระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำที่พบในการศึกษาครั้งนี้

สำหรับประเด็นในเรื่องการจัดให้ภาษาดาระอั้ง ซึ่งเป็นภาษาไม่มีวรรณยุกต์ เป็นสมาชิกในสาขาย่อยปะหล่องตะวันตก ซึ่งผลการศึกษาภาษาในสาขาย่อยนี้ที่ผ่านมาสรุปว่าทุกภาษาเป็นภาษามีวรรณยุกต์ทั้งหมด (Luce, 1965) นั้น น่าจะเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดแล้ว เพราะถึงแม้ว่าผลการศึกษาจะสรุปว่าเป็นภาษามีวรรณยุกต์ แต่ Luce เองก็กล่าวในงานของเขาว่า เสียงวรรณยุกต์ในภาษาปะหล่อง (ระอั้ง) นั้น เขายังไม่มั่นใจว่าเป็นเสียงวรรณยุกต์จริงหรือไม่ เนื่องจากข้อจำกัดเรื่องเวลา อีกทั้งการศึกษาดูภาษาตาอองเปรียบเทียบกับภาษาตะอองและรุมัย ของ Janzen ก็ไม่ได้วิเคราะห์ให้ภาษาตาอองและตะออง เป็นภาษามีวรรณยุกต์แต่อย่างใด สำหรับภาษาดารัง ซึ่งในการวิเคราะห์มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับภาษาดาระอั้งมากที่สุด Mitani ไม่ได้กล่าวถึงว่า ภาษานี้เป็นภาษามีวรรณยุกต์หรือไม่ แต่จากการถ่ายทอดเสียงที่ปรากฏในงานของ Mitani ภาษาดารัง น่าจะเป็นภาษาไม่มีวรรณยุกต์เช่นเดียวกับภาษาดาระอั้ง ดังนั้นการจัดให้ภาษาดาระอั้งเป็นภาษาในกลุ่มย่อยปะหล่อง กลุ่มปะหล่อง-เรียง สาขาย่อยปะหล่องตะวันตกในสาขาปะหล่องอิกตระกูลภาษามอญ-เขมร และมีความสัมพันธ์ด้านเชื้อสายใกล้ชิดกับภาษาดารังมากที่สุด น่าจะเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดแล้วในเวลานี้ เนื่องจากข้อมูลภาษาอื่นๆ ที่จะสามารถนำมาช่วยยืนยันสถานภาพของภาษาดาระอั้งให้ชัดเจนมากขึ้นนั้น ยังมีความจำกัดอยู่

6.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างระดับเสียงสูง-ต่ำประจำคำในภาษาดาระอั้งตามตัวแปรทางสังคม เช่นกลุ่มอายุของผู้พูดว่ามีความแตกต่างทั้งในแง่ของการออกเสียงและการรับรู้หรือไม่ เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าเด็กชาวดาระอั้งที่ได้เรียนหนังสือ ซึ่งใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นสื่อการสอนในโรงเรียนหลายคน ได้อธิบายเกี่ยวกับระดับเสียงสูง-ต่ำในภาษาดาระอั้งโดยใช้การเปรียบเทียบกับวรรณยุกต์ในภาษาไทย
2. ในเรื่องของความสัมพันธ์ด้านเชื้อสายของภาษาดาระอั้งกับภาษาอื่นๆ ในสาขาย่อยปะหล่องตะวันตก น่าจะมีการศึกษาและเก็บข้อมูลภาษาเหล่านั้นใหม่ เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับข้อมูลภาษาดาระอั้งที่มีอยู่ค่อนข้างมากในขณะนี้ และสืบสร้างภาษาสาขาย่อยปะหล่องตะวันตกดั้งเดิม (Proto-West Palaungic) ใหม่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย